

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: J. V., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č. j. 226/DS/2016,
JID: 12730/2016/KUUK/Bla

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č. j. 226/DS/2016, JID: 12730/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 8. 2015, č. j. MDC/74527/2015, sp. zn. OSC/Rp-1008/33696/2015, ve znění opravného usnesení ze dne 27. 8. 2015, č. j. MDC/76379/2015, sp. zn. OSC/Rp-1008/33696/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 4. 2015 ve 22:15 hodin, na pozemní komunikaci v katastru obce Heřmanov, místní část Fojtovice, řídil vozidlo reg. zn. „X“, přičemž nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 35 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

motorových vozidel na dobu 18 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a shledává jej nezákonným, neboť se domnívá, že byl zkrácen na svých právech. Žalovaný se nikterak nezabýval skutečností, zdali byly jednáním žalobce naplněny materiální znaky daného přestupku. Dle žalobce je zapotřebí rozdělit řidiče do dvou skupin, a to řidiče, kteří řídili bez příslušného řidičského oprávnění, přičemž jeho držitelem nikdy nebyli a řidiče, kteří řídili bez příslušného řidičského oprávnění, nicméně v minulosti byli držiteli zmíněného oprávnění, jako je tomu v případě žalobce. Žalobce proto nemohl zásadně narušit veřejný zájem, jak se domníval žalovaný, když v minulosti prokázal, že je osobou způsobilou k držení řidičského oprávnění. Žalobce oplývá značnými zkušenostmi v řízení motorových vozidel, a tudíž nemohl svým jednáním ohrožovat účastníky silničního provozu. Naplnil tak pouze formální znaky přestupkového jednání, když v době spáchání přestupku nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Svým jednáním neohrožoval účastníky silničního provozu, což dokazuje i skutečnost, že nebyl policejní hlídkou zastaven a kontrolován pro spáchání přestupku směřujícím proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, zejména překročení nejvyšší povolené rychlosti nebo držení hovorového či záznamového zařízení za jízdy.
3. V období, kdy žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění, neužíval žádná motorová vozidla. Po uplynutí blokace řidičského oprávnění se plně zapojil do svých pracovních povinností s pouhým vědomím, že nedisponuje řidičským průkazem jako takovým a měl v plánu požádat o jeho vydání, nicméně z důvodu velkého pracovního vytížení tak nestihl učinit. Žalobce se domníval, že může porušit pouze povinnost ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého musí mít u sebe řidič při řízení motorového vozidla na pozemní komunikaci řidičský průkaz. Povinnost zažádat o navrácení řidičského oprávnění v případě jeho pozbytí z důvodu trestu či sankce zákazu činnosti není veřejně známou skutečností a účastníci silničního provozu tak konají v dobré víře, že po uplynutí trestu mohou pokračovat v řízení motorových vozidel bez dalšího omezení. Ministerstvo dopravy vydalo stanovisko, jehož účelem bylo zajistit, aby se od obecního úřadu s rozšířenou působností dostalo osobám dotčeným zákonem o silničním provozu poučení o veškerých dopadech a povinnostech plynoucích z pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce nicméně nebyl poučen o skutečnosti, že uplynutím trestu automaticky nenabývá zpět řidičského oprávnění. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že se v daném případě otázkou naplnění materiální stránky přestupku zabýval, konkrétně na straně dvě, třetím odstavci žalobou napadeného rozhodnutí. Na osobu, jež pozbyla řidičského oprávnění, je pohlíženo jako na osobu, která nemá řidičské oprávnění a nesplňuje tak ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Navíc sám žalobce uvedl, že měl zájem si požádat o navrácení řidičského oprávnění, avšak s ohledem na jeho pracovní vytížení tak nestihl učinit. Z tohoto vyjádření žalovaný dovodil, že žalobce věděl o tom, že pokud chce získat řidičské oprávnění zpět, musí o něj požádat. K žalobcem namítanému nedostatečnému poučení ze strany správního orgánu, žalovaný uvedl, že v daném případě se jednalo o pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dovršení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, přičemž byl žalobce nejprve písemně vyrozuměn a poučen o možnosti podat proti rozhodnutí námitky a následně jak ostatně vyplývá ze záznamu v evidenční kartě řidiče, musel být žalobce při odevzdávání řidičského oprávnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poučen o skutečnosti, že po uplynutí jednoho roku po pozbytí řidičského oprávnění musí nejprve získat doklady o zdravotní a odborné způsobilosti, podstoupit psychologické vyšetření a následně požádat o vrácení řidičského oprávnění. Žalovaný s ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný i právní zástupce žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 15. 4. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Děčín, obvodním oddělením Benešov nad Ploučnicí, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 13. 4. 2015 v 22:15 hodin v katastrálním území obce Heřmanov – Fojtovice na komunikaci vedoucí z obce Rytířov do Děčína, kdy hlídka Police České republiky při silniční kontrole zjistila, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění. Z Evidence řidičů konkrétně výpisu z karty řidiče, bylo zjištěno, že žalobce má blokaci všech řidičských oprávnění zaevidovanou od 16. 10. 2014 kdy dosáhl 12ti bodů v bodovém hodnocení řidiče. Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění byl žalobci doručen dne 8. 10. 2014.
9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že se dne 16. 7. 2015 konalo ústní jednání, na které se žalobce ani jeho právní zástupce bez řádné omluvy nedostavili, a to i přesto, že byli řádně předvoláni. Správní orgán I. stupně po ústním jednání, kde byly provedeny důkazy, které dle jeho názoru prokázaly spáchání přestupku žalobcem, vydal dne 21. 8. 2015 rozhodnutí č. j. MDC/74527/2015, sp. zn. OSC/Rp-1008/33696/2015, ve znění opravného usnesení ze dne 27. 8. 2015, č. j. MDC/76379/2015, sp. zn. OSC/Rp-1008/33696/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.
10. Dle ust. § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu může řídit motorové vozidlo pouze
 - a) osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu,

- b) žadatel o řidičské oprávnění, který se pod dohledem učitele autoškoly podrobuje výcviku v řízení motorového vozidla nebo skládá zkoušku z řízení motorového vozidla, nebo
- c) osoba, která se pod dohledem učitele autoškoly připravuje k přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nebo skládá zkoušku v rámci tohoto přezkoušení.

11. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.
12. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).
13. Dle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.
14. Dle ust. § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu řidič, který podle § 123c odst. 3 pozbyl řidičské oprávnění, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3.
15. Dle ust. § 123d odst. 3 zákona o silničním provozu žádost o vrácení řidičského oprávnění podává žadatel písemně u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Podmínkou vrácení řidičského oprávnění je prokázání, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu a dále prokázání zdravotní a psychické způsobilosti. Pro vrácení řidičského oprávnění platí přiměřeně § 101.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nepřezkoumání a následném neprokázání naplnění materiální stránky přestupku.
17. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce svým chováním naplnil všechny znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu, tj. nejen jeho formální stránku, ale rovněž i materiální stránku. Žalobce porušil zákonnou povinnost a řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění a svým jednáním tak nepochybně významným způsobem ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se dopustil pro společnost škodlivého jednání, čímž byla dle názoru správního orgánu I. stupně naplněna materiální stránka přestupku. Žalovaný se k problematice naplnění materiální stránky přestupku v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil obdobně, když uvedl, že žalobce řídil motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění, čímž porušil povinnost uloženou mu zákonem o silničním provozu. Žalovaný dále zdůraznil, že zájmem společnosti je, aby na pozemních komunikacích byla motorová vozidla řízena pouze osobami, jež jsou držiteli řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. To, že žalobce řídil bez řidičského oprávnění, žalovaný vyhodnotil jako protiprávní a v důsledku škodlivé jednání, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

došlo k naplnění materiální stránky přestupku. K právě uvedenému soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek. Pokud se tedy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval naplněním materiální stránky přestupku a žalovaný jej napadeným rozhodnutím aproboval, je zcela zřejmé, že žalovaný vycházel z předpokladu, že naplněním formální stránky přestupku byla rovněž naplněna i materiální stránka přestupku, což ostatně sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl.

18. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti být i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz)
19. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Pokud osoba dosáhne 12ti bodů v bodovém hodnocení řidičů a ve stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, a je řádně poučena o následcích, tak nepochybně ví, že nedisponuje nezbytným osvědčením k řízení motorových vozidel. Tak tomu bylo i v případě žalobce. Jednal-li žalobce v rozporu s ust. § 123d odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu a naplnil tím formální znaky skutkové podstaty přestupku ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, za nějž byl postižen, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. Žalobce svým jednáním opakovaně ohrožoval plynulost a bezpečnost silničního provozu, o čemž svědčí osmnáct záznamů v evidenci řidičů, které nakonec vedly ke ztrátě řidičského oprávnění. Tyto skutečnosti spíše snižují způsoblost žalobce řídit motorové vozidlo. Tvzení žalobce o značných řidičských zkušenostech stejně jako tvzení o tom, že svým jednáním nemohl ohrozit plynulost a bezpečnost silničního provozu, když jej policejní hlídka stavěla v rámci běžné kontroly, nelze s ohledem na jeho řidičskou minulost považovat za skutečnost, která by natolik snižovala nebezpečnost jeho jednání, aby nebylo naplněno materiální hledisko přestupku. K argumentaci žalobce o značných zkušenostech tak soud nepřikládal žádnou váhu. Škodlivost jeho jednání naopak zvyšuje to, že v domnění, že páchá pouze mírnější formu přestupku, se zcela záměrně, byť v omylu právním, znovu dopustil protiprávního jednání. Žalobce tak svým jednáním naplnil formální i materiální znaky skutkové podstaty přestupku a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobce uznaly vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.

20. K druhé žalobcově námitce týkající se neprokázání zavinění, neboť žalobce nebyl náležitě poučen o skutečnosti, že uplynutím sankce zákazu činnosti nenabývá automaticky zpět řidičské oprávnění, soud uvádí následující.
21. Žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění byl povinen znát a dodržovat pravidla silničního provozu, mezi které patří i povědomí o bodovém hodnocení řidičů a maximální bodové míry, která nesmí být řidičem dosažena, aby nedošlo k odebrání řidičského oprávnění. Spolu s tím je nepochybně spojeno i povědomí o právních důsledcích s tím spojených. Dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů v evidenci řidičů dle ust. § 123c odst. 3, tak jako tomu bylo v případě žalobce, má za následek nejen pozbytí řidičského oprávnění, ale rovněž i pozbytí odborné způsobilost k řízení motorových vozidel. Právní úprava v daném případě zavedla zvláštní postup pro navrácení řidičského oprávnění, jež je upravený v ust. § 123d zákona o silničním provozu, kde se uvádí, že pro opětovné získání řidičského oprávnění může řidič žádat po uplynutí jednoho roku, ode dne pozbytí řidičského oprávnění, nicméně až poté co absolvuje přezkoušení z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu a předloží posudek o zdravotním vyšetření a výsledek z dopravně psychologického vyšetření, čímž prokáže svojí zdravotní a psychickou způsobilost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010-89, dostupný na www.nssoud.cz). Jak již bylo uvedeno výše, žalobce na základě oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, osobně odevzdal řidičský průkaz příslušnému správnímu orgánu, a byl poučen o skutečnosti, že ztrácí řidičské oprávnění, nikde však nebylo uvedeno, že po uplynutí jednoho roku smí znovu začít řídit.
22. Argumentaci žalobce o tom, že se stal držitelem řidičského oprávnění v době, kdy nebyla v zákonech stanovena povinnost žádat o navrácení řidičského oprávnění, považuje soud za irelevantní, jelikož žalobce je povinen při svém jednání postupovat v souladu s platnými zákony. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce mělo být známo, že v případě, kdy chtěl opětovně začít řídit motorová vozidla po pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12ti bodů v bodovém hodnocení řidičů, musí nejprve absolvovat potřebná přezkoušení a vyšetření, podat písemnou žádost o navrácení řidičského oprávnění a teprve poté co bude žádost schválena smí začít řídit motorové vozidlo. Soud proto neshledal žalobcovou námitku důvodnou.
23. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 13. června 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)